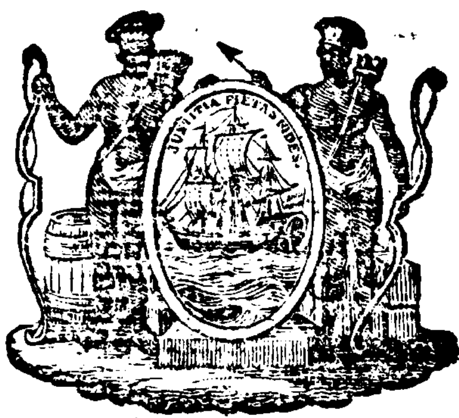
N°. 51. A°. 1834.

VRIJDAG, DEN 27sten JUNIJ.

NIEUWE SURINAAMSCHE COURANT EN LETTERKUNDIG DAGBLAD.

NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Dagbladen, tot en met den 14 Mei ll.

Frankrijk.

PARIJS, den 4 Mei. Over de, door de Heeren Pozzo di Borgo en Dupin, aan den Koning gerigte toespraken maakt de *Temps* deze aanmerkingen:

De door den Heer Pozzo di Borgo aan den Koning ter gelegenheid van zijn jaarfeest gehouden rede is merkwaardig door hare droogte en kortheid. Het eenige is, dat men weet wat in den mond van Ruslands representant de woorden *driften en dwaalbegrippen* willen zeggen. De driften zijn niet anders dan de, ten jare 1830 zoo sterk uitgedrukte, haat tegen de eerbreuk: de dwaalbegrippen zijn niet anders dan de averegtsheid of hardnekkigheid der eerste dienaren van den oudsten Bourbonstak, die het hebben onmogelijk gemaakt de ordonnantien van Karel X door te drijven.

Zoo denkt men er over te Petersburg en te Weenen, en per procuratie te Parijs in het hotel van den Russischen Ambassadeur.

De toespraak van den heer President der Gedeputeerden-Kamer scheen indruk te maken. Zij was buiten den gewonen vorm, en scheen den stempel te dragen van die geheel en al populaire ronduitigheid, van die achtingwaardige onafhankelijkheid, welke het opperhoofd onzer Gedeputeerden bij elke gelegenheid aan den dag legt.

Den constitutionnelen souverein de afscheidsgroete der Kamer toebrengende, hem van de goede gezindheden dier vergadering verzekerende, heeft de brave President niet nagelaten zijdelings te protesteren in het belang van moedige, dat is te zeggen, zuivere en opregte verkiezingen, en akte te nemen van het regt en de magt welke de nationale vertegenwoordiging heeft om de eischen van het Gouvernement tegen te gaan, zonder dat zij daarom kunne beschuldigd worden van hetzelve te willen verzwakken. Zoodanige voorbehoudingen kunnen dienen tot een onafhankelijkheids-programma voor de toekomstige Kamer.

De Koning in zijn antwoord op de toespraak heeft zich uitgeput in betuigingen van liberalismus. Hij heeft de zegepraal der vrijheid, de regering der wetten, de openbare algemeene en bijzondere persoonlijke veiligheid voorgesteld als het onderwerp te zijn van den nationalen en zijnen eigen wensch.

— De *Temps* bevat, onder het opschrift: *Afloop der beraadslagingen over Algiers*, het volgende artikel:

Het gevoelen van de Kamer der Afgevaardigden is zoodanig geweest als wij hetzelve gewenscht en sedert eenige dagen voorzien hadden.

De door den Minister van oorlog gevraagde sommen voor de kolonisatie van Algiers, zijn geweigerd geworden; het amendement van den Heer Merilhou, hetwelk Algiers aan het beheer van Koninklijke Ordonnancien overleverde, is weder ingetrokken.

De President van den Raad, om de Kamer tot het instemmen van het gevraagde krediet over te halen, verklaarde dat hetzelve geheel zoude worden gebruikt tot de uitdrooging der ongezonde moerassen, die onze te Algiers en Bone gekantonneerde troepen omringen. De 150,000 frs., welke de kommissie, van den beginne af, op Art. 3 van Hoofdst. 20 had laten staan, schijnen tot dat doeleinde bestemd te zijn geweest. Wat de 250,000 frs. betreft, moet men gelooven, zoo als de Heer Passy zeer oordeelkundig heeft aangemerkt, dat indien het ministerie werkelijk dit krediet noodig hadde geacht voor de luchtzuivering van het verblijf onzer soldaten, het van den beginne afgedaan door, en niet voor proeven van landbouw, geld zoude hebben gevraagd.

— In het *Journal de Havre* leest men het volgende:

De Amerikaansche paketboot *Sully*, kapitein Forbers, brengt berigten van Noord-Amerika tot 10 April. Bij deszelfs vertrek van New-York den 11den April, waren aldaar ernstige onlusten uitgebroken nopens de presidents-verkiezing. De misnoegden van den aanhang van Jackson, ten gevolge van eene hevige vechtpartij, hadden zich van het arsenaal en van de daarin zich bevindende wapenen meester gemaakt. Den Magistraat der stad was het met veel moeite gelukt de rust te herstellen, door eenige inwillingen aan de menigte aan te bieden; maar in weerwil der krachtdadige tusschenkomst van dezen Magistraat, heerschte er te New-York, tijdens het vertrek der laatste schepen, nog de grootste gisting.

Uit Washington, dd. 30 Maart, meldt men: De gansche stad is in rep en roer; het faillissement der Bank van Maryland zoo plotseling en onverwacht, heeft eenen panischen schrik verspreid; men siddert voor de overige Banken van Baltimore. Ook gelooft men dat de *Patriotic-Bank* in dezen stad groot gevaar loopt; de aanzienlijke sommen, welke men, gedurende den ganschen dag van heden, uit dezelve getrokken heeft, moeten hare hulpmiddelen hebben uitgeput.

— Gemeld dagblad heeft den volgenden partikulieren brief uit Madrid ontvangen, dd. 24 April:

Wij wachten nog altijd op de wet der verkiezingen. Zoo lang zij niet zal uitgevaardigd zijn, kan men het tijdstip van de bijeenroeping der Cortes niet voorzien. Tot zoo lang zullen wij onder de plak onzer Ministers moeten leven, die ons alleenlijk vrijheid tot spreken en schrijven verleenen, onder de mits van al wat zij tot dus verre hebben verrigt of nog verrigten zullen, goed en regt en bewonderenswaardig te vinden.

Dit is het juist, wat ter zake van het *estatuto real* is gebeurd. Hetzelve is door een harmonisch concert van lofbeden of liever van vleijerijen begroet. Er is nog geene soort van lofspraak, die niet is gegeven geworden aan de wijsheid en aan het diepgrondige der staatkundige inzigten van hen, die hetzelve hebben voortgebragt. In een land, waar de dagbladen onder censuur staan, laat zich die bestelde geestdrift gemakkelijk verklaren; doch men begrijpt minder gemakkelijk de ligtvaardigheid met welke zekere bladen, geschreven in vreemde landen waar het geoorloofd is vrij te spreken, eenen uitbundigen lof toezwaaijen aan den *proloog* der nieuwe staatkundige wetgeving. Zij beschouwen als de zeldzaamste uitvinding, als een bewonderingwaardig meesterstuk die redekaveling, strekkende om te bewijzen dat alle de schikkingen van het dekreet der Koningin gegrond zijn op de aloude wetten der monarchie, alsof de geschiedenis van Spanje, even als die van andere volkeren, iets anders konde zijn dan een wapentuighuis opgevuld met helmetten en harnassen voor alle partijen en voor iedere soort van strijders.

De geschiedenis, in dit opzigt, is vergeleken met den bajert der schepping, want alles ligt er in door elkander verward; gijl., Franschen, weet zulks beter dan iemand anders. De Heer de Boulainvilliers heeft getracht te bewijzen dat de Fransche adel, in zijne hoedanigheid van afstammeling der Frankische Natie, de geboren souverein des lands is. De abt Dubos heeft gemeend er in te

zien, dat de Koningin van Frankrijk gezag en grondgebied van de Romeinsche Keizers hadden geërfd. Condillac, de hoveling des volks, klom tot hooger dan het Koningschap en den adel op, en riep de volksoppermagt uit.

Iets dergelijks heeft in den jongsten tijd onder ons plaats, gegrepen. Tijdens de afkondiging der Staatsregeling van 1812, plaatste men voor dezelve eene *Inleiding* of *Voorrede*, destijds geprezen als een verheven gewrocht van redeneerkunde en geleerdheid, welke doel was te betoogen dat alles in dat wetboek van staats-instellingen aloud was: dat ieder van deszelfs artikelen blootelijk de gebruiken van Kastilien in kracht zette; met één woord: hoe slecht ook zamengeordend, of liever hoe ongerijmd ook de constitutie van Cadix mogt zijn, zoo als zij heden daarvoor algemeen is erkend, beweerden echter de wetgevers haar op de oude leest der eerwaardige Cortes van Kastilie te hebben geschoeid. Later ging men nog verder: de geleerde Marina gaf zijne *Théorie des Cortes*, in 2 boekdeelen, uit, en hield staande dat alle de verordeningen van de *politieke Constitutie der Spaansche Monarchie* (zoo noemt men de staatsregeling van Cadix) woord voor woord in onze aloude wetgeving waren vervat.

Daaruit ontstond een lijvig boekwerk, niet slechts onzamenhangend en zonder slot of zin, maar ook van het begin tot het einde valsch en wondersprenkig. Heden willen ons de opstellers van den proloog van het estatuto real diets maken, dat hetzelve enkel de uitdrukking van de aloude gebruiken en wetten der Spaansche monarchie bevat. Kwame men, door eene der in tijdperken van beweging zoo veelvuldige omkeeringen, nog eenmaal tot de volstrekte oppermagt heerschappij, zoo zoude men ons, wees daarvan wel degelijk overtuigd, eenen schoonen proloog opdisschen, vooral niet minder breed en lang uitgewerkt, of minder aanmatigend, dan die van het *estatuto real*, en welke ons de almagt der koninklijke magt zoude bewijzen uit het wetboek der Visigothen, uit de wetten der *Partidas*, welligt zelfs uit de bescheiden der oude Cortes van Kastilie zelven. De waarheid is, dat al dat vertoon van geleerdheid in de *prologen* der wetten den verstandige lieden kwakzalverij is, en slechts de halfwijzen, betweters en gekken er zich door laten medenemen.

Maar wat vooral in het *Estatuto-real* de gemoederen heeft getroffen, zijn de staatkundige gronden, op welke het is opgetimmerd. Wanneer men bedenkt, dat dezelfde lieden, die vroeger met geestdrift de volksoppermagt en de constitutie van Cadix uitriepen en voorstonden, thans het volk van alle deelneming aan het stichten der grondwet hebben uitgesloten, kan men geene grievende gewaarwording van zich weren. Nimmer heeft men metterdaad, de politieke geloofsbegrippen op eene plegtiger wijze nageleefd. Dat men stellingen, welke men vroeger voor waarheid hield, en welke rede of ervaring hebben bewezen valsch te zijn, herroepe; niets kan beter zijn; men zal dezulken, die deze herroeping doen, beschouwen als berouwhebbenden, en men zal zelfs hun deze daad van nederigheid tot verdienste aanrekenen.

Maar dat men aan het hoofd der zaken mannen plaatst, die valsche beginselen hebben ingezogen, en die bijna den staat hebben ten onderst boven geworpen; dat die mannen zelven niet begaafd zijn met genoeg gezond verstand en zedigheid om niet hunne dwalingen tot toonbeelden te verheffen en liever zich schuil te houden; dat mag te regt bevreemding baren. Welk vertrouwen kan hunne omkeering den lande geven? Wie zal er voor instaan dat deze terughaling hunner woorden door geene andere, niet minder ergelijke, omdraaijingen zal worden gevolgd? Wat boven alles de volken van elken staatsman vorderen, is vastheid van beginselen, is de staatkundige gemoeds-overtuiging, is de verzekering dat hij niet met alle winden zal draaijen, niet door de inblazingen der eerzucht zich zal laten vervoeren.

Trouwens, wat zien wij heden? Dezelfde mannen, die ons in hoogdravenden stijl spraken van de oppermagt des volks, die trotschelijk zich met den eernaam van verdedigers des volks sierden, bieden ons thans een geoctrooijeerd Charter aan, niet slechts opgesteld zonder eenige wettige medewerking des lands, maar zelfs zonder dat men zich verwaardigd hebbe hetzelve te raadplegen, of, hetzij door middel der drukpers of anderzins, deszelfs meening in te winnen. Van eene staatsregeling, die aan alle bekwame en onderrigte mannen toestond de parlementaire loopbaan in te treden, voeren ons dezelfde staatsmannen terug tot een *estatuto real*, hetwelk alleen diegenen tot zittingneming in de Cortes bevoegd maakt, die bezitters zijn van majoraten; want in Spanje zijn er geene aan de majoraat bezitters, die 12,000 realen inkomen hebben.

Aldus zullen onze Cortes een tweede Poolsche Rijksdag zijn, met dit onderscheid alleen, dat de Heeren, die in de Cortes zitting zullen nemen, geene lijfeigenen zullen hebben. Voor het overige gelijkheid in alles; dezelfde aristocratie met dezelfde bezwaren. Daarin wel bijzonder heeft het *estatuto real* de aloude konstitutie van Kastilie verkracht, volgens welke het den *hombres buenos* (goede lieden) om in de Cortes zitting te verkrijgen, genoeg was de achting hunner medeburgers te bezitten, zonder eenigen anderen tijtel of eenig ander certificaat dan de enkele magtiging hunner lastgevers. En wat nog meer de geestarmoede der staatsmannen die ons regeren heeft doen blijken, is, dat, ten einde deze door hen niet voorziene hindernissen te verhelpen, zij nu den maatstaf der verkiesbaarheid stellen in het inkomen of liever in de bezoldiging der openbare beambten; zoodat, ten gevolge van dit amendement, onze Cortes niet meer zullen bestaan uit Groote Heeren, zoo als het *estatuto real* zulks voorschrijft, maar uit ambtenaren en ministerieele kreaturen. Zoodanig is de staatkundige wetenschap en het verstand onzer Ministers.

De tijd slijt den roem af. Aan weinige groote mannen is het gegeven ten einde toe, met eene gloriekroon op aarde om te wandelen. Ik vrees zeer, dat onze Ministers niet onder die weinigen zijn.

Een zeer buitengewoon voorval heeft eene gemeente van het departement Eure et Loire in verslagenheid geworpen. Zekere Heer P. had een vat cider gemaakt en hetzelve wel zorgvuldig digt geslagen. Een dezer dagen wilden zijne vrouw en beide dochters, na zwaar gearbeid te hebben zich verfrisschen en steken het vat open. De jongste dochter drinkt schielijk een glas cider en valt dood. Hare zuster, die een glas gereed aan de lippen had om het uit te drinken, stort insgelijks levenloos neder. De verschrikte moeder loopt naar hare buren; er wordt een geneesheer gehaald; deze dringt bij de moeder met vragen in, en wil van haar weten of zij wel zeker is van aan hare dochters gezonde leversmiddelen te hebben gegeven. De vrouw P. aarzelt op deze vraag geen oogenblik, maar begint terstond van de overgebleven middagspijze te eten; en drinkt daarop eèn glas cider. Zij zinkt ontzield op den grond neder. De geneesheer doet onmiddellijk het fust openslaan en vindt er eenen dooden slang in. Het venijnig kruipgedierte was er waarschijnlijk ingeslopen, alvorens het vat werd digt gemaakt.

Zonderling middel om geld te krijgen als de beurs leeg is: Theodorus B— en Karel M—, beide *Petits-Maitres*, of althans daarvan den schijn hebbende, hadden bij eenen Restaurateur te Parijs ontbeten, en, zoo als men wel denken kan, was de champagne-wijn daarbij niet gespaard; maar om nu zonder betalen ter deur uit te gaan, dat was zoo gemakkelijk niet; een hunner echter kwam op eenen gelukkigen inval om het noodige geld te bekomen.

« Wat dunkt u, Karel, mijn ontwerp kan gelukken als gij er u toe verleenen wilt. — Ik, antwoordde de dischgenoot, — tot al wat gij wilt, als de eer onzer famillien er niet mede betrokken is. — Welaan! hervat Theodoor, gij kunt zwemmen, en wij kunnen daarvan party trekken. — wat wilt gij zeggen? — Begrijpt gij niet? — Volstrekt niet. — Gewoonlijk geeft men 15 fr. om een drenkeling dood uit het water op te halen, en 25 fr. als hij nog leeft. Daarom, toe, schielijk, maak den karpersprong in den bassin, en ik zal u wel weer opvisschen.

Zoo gezegd zoo gedaan, in een oogenblik werden de beide rollen meesterlijk gespeeld; de redder loopt schielijk naar den Policie-Commissaris die gereed stond hem de belooning te overhandigen, toen bij ongeluk de Restaurateur, die alles gehoord had, maar aan de volvoering van eenen zoo buitensporigen trek geen geloof kon slaan, eene spaak in het wiel kwam steken door hun hunne hoeden weer te brengen, welke zij bij hem gelaten hadden, hetzij om zonder opzien buitenshuis te gaan, of wel om aan het voorval meer waarschijnlijkheid te geven

---

M E N G E L I N G E N.

De Leeuwenbruid.

(*Verhaal eener ware gebeurtenis.*)

Aan den Presburger straatweg, een uur van *Weenen*, verheft zich, met somber-ernstig aanzien, als eene oude, grijze matrone, het zoogenoemde *nieuwe Gebouw*; een groote in omvang uitgebreid kruidhuis, dat van zijne voormalige, glansrijker bestemming, waardoor het eenmaal als prachtig lustlot de opmerkzaamheid van duizend tot zich trok, thans niet meer dan geringe sporen vertoont.

Tijdens de eerste Turksche belegering van *Weenen* stond op dezelfde plek, waar genoemd kruidhuis zich bevindt, de schitterende veldtent van Sultan SOLIMAN II, wiens vlammen schietend krijgsmansoog het uitgestrekte Oostenrijksche gebied reeds als zijnen buit beschouwde, wiens vernielend oorlogzwaard, in de zestiende eeuw, den grond rondom *Weenen* en *Sigeth* stroomen van heldenbloed deed zwelgen.

Als een evenbeeld van SOLIMANS schitterend rijke veldtent, liet Keizer RUDOLF II, in den jare 1587, daar een kostbaar lustlot bouwen, ten gedenkteeken van vroeger verworven krijgsroem en ter dankbare herinnering, hoe de hand des oppermagtigen Albestumders, in vroeger' tijd, de overheersching ademende plannen van den Turkschen veroveraar op Oostenrijks grondgebied had verijdeld.

Dit overschoone gebouw was uit- en inwendig gelijk aan één dier tooverkasteelen, waarvan de duizend en ééne Arabische nacht-vertellingen ons de zinbekoorlijkste beschrijvingen aanbieden. Tot in het begin der achttiende eeuw was dit lustslot een pronkjuweel in de rij der aanzienlijkste gebouwen, die *Weenen* en hare omstreken opleverden. Na dien tijd echter ontving het eene geheel andere bestemming, en werd den oorlogsgod geheiligd, die Oostenrijks vanen zoo dikwerf met schitterende lauweren omkranste, en hier, als het ware, den slapenden bliksem in handen houdt, om elken nieuwen aanval op Weenens muren met verdubbelde kracht af te weren.

In dit lustslot nu rigtte Keizer RUDOLF, een vriend van gezellige levensvreugde, menig

prachtig feest aan, en wel bijzonder in het jaargetijde, als de natuur uit den doodschen wintersiaap herrijst en de ontluikende bloesems en bloemenknoppen de hoven met nieuwe schoonheden tooijen, en het hart zich tot het reinst genieten gestemd gevoelt.

De voornaamste bloem- en vruchthof, aan dit lustslot verbonden, was van eenen hoogen muur omgeven, boven welken muur zich, in evenredige tusschenruimten, tien torens verhieven, door sierlijke gaanderijen met elkander vereenigd. In het midden van dezen hof, waar de zeldzaamste planten en boomen het oog van 's Keizers bijzondere gunstelingen boeiden, stond een, op zuilen rustende, en naar Oosterschen bouwtrant vervaardigde tempel, waar het Vorstelijk gezin, jaarlijks, als de lieve Meimaand hare ziel- en zinbetooverende bekoorlijkheden ten toon spreidt, gewoon was, het geboortefeest van Keizer RUDOLFS jongste huwelijksspruit, op de luisterijkste wijze, te vieren.

Vorst RUDOLF had tot grondstelling aangenomen, dat even als in het onmeetbare rijk der natuur, ook in het menschelijke leven kracht en teederheid zich met elkander behooren te vereenigen en, even als de wijnrank zich onafscheidbaar om den olm strengelt, de zwakkere vrouw haren steun in den krachtvoller man behoorde te zoeken. Het scheen hem om die reden, in dezen vorstelijken lusthof, waar de nachtegalen hunne minnezangen in de schaduw der ontluikende bloesems en bloemen kweeden, niet ongepast, een lustperk af te zonderen, voor een zeker getal wilde dieren: opdat het donderend gebrul van den leeuw hier met het liefelijken stem akkoord der luchtbewoners zou zamensmelten, en het menschelijk hart, door aandoenlijk gevoel getroffen, ook verhoogder indrukselen van krachtiger gewaarwordingen zou ervaren.

Aan gene zijde van den tuinmuur vond men alzoo eene rij van kunstig zamengestelde dieren-woningen voor leeuwen, tijgers, luipaarden, wolven, beeren, adelaars en valken wier voeding en verzorging aan eenen afzonderlijken opzigter was toevertrouwd.

Het was op één' der genoemde lente-feestdagen, dat Keizer RUDOLF aan zijne gade en telgen, zijne hovelingen en begunstigde edelen een bijzonder vreugdegenot wilde verschaffen, en den geboortedag zijner jongste lieveling luisterrijker dan gewoonlijk wenschte te vieren. De noodige toebereidselen daartoe waren, op 's Vorsten last, eenige dagen te voren reeds gemaakt, opdat alles in storelooze orde en geregelde verrassing zou afloopen.

Een voortreffelijk zangkoor, door eene uitmuntende harmonij muzijk ondersteund, afgewisseld door trompetgeschal en het donderen van het geschut, kondigde den aanvang der feestplegtigheid aan. Na het eindigen der opzettelijk vervaardigde cantate, trad, uit een rozenprieel, naar den feestelijk opgesierden lust-tempel BERTHA, het vierjarig dochtertje van den slotvoogd, als Oostenrijks beschermengel uitgedoscht, met haren regterarm een' hoorn des overvloeds omvattende, waarin zich een krans der schoonste lentebloemen bevond, dien het beminnelijke kind met bevalligheid en zwier aan de voeten der verjarende Prinses nederleide, onder het uitspreken der volgende dichtregelen:

'k Wil uw geluk mijn offer wijden,
Vorstin! op 't feest van uw geboort';
'k Wil bloemen voor uw voeten strooijen,
Wier schoon op nieuw uw ziel bekoort.
Moog', op het pad, u aangewezen,
O schoonste bloem in 's Keizershof!
De tijd u duurzaam bloemen lezen,
Wier schoon u stem' tot 's Hoogten lof!

Toen het bevallige meisje hare taak vervuld had, verwijderde het zich; en het geheele hofgezin gaf zich nu aan gepaste feestvreugde over, terwijl het trompetgeschal van bovengenoemde tien torens en het bulderen van het geschut, op den wal van het lustslot, zich afwisselend deed hooren.

Maar plotseling wordt die feestvreugde met doodelijken schrik verwisseld; het gejuich der jubelenden wordt eensklaps door angstkreten vervangen, en het Vorstelijk gezin met het ijsselijkst gevaar bedreigd. *Een* der schoone, ongetemde Aziatische leeuwen, in het afgesloten perk van den wilde dierengaard, verschrikt door het donderen van het geschut en het schelklinkend geluid van vijfpaar trompetten, heeft, met verdubbelde inspanning zijner spierkracht, de ijzeren traliën van zijn hok uit één gewrongen; zich een' uitgang weten te verschaffen, en komt, verheugd over zijne vrijheid, met vreesselijk gebrul op het Vorstelijk gezin aangevlogen.

Een verward geschreeuw weergalmt, op zijne komst, in het feestgewijde tempelgebouw.

»Help! help!" klinkt het van alle kanten en door de gaanderijen langs den hofmuur. Een drom van edelen en hovelingen snelt toe, om het ontboeide wouddier ter neer te vellen, eer het zich eene prooi uitkiest onder de menigte van feestgenooten. Maar de moedigsten onder hen schijnen als aan den grond vastgenageld.

Een weigerend pistool en het glinsterend flikkeren van een aantal rondzwaaijende ridder degens, maken het vrijheid ademend dier nog verwoeder. Met vlammende blikken nadert het de doodsbleeke Vorstenspruit, en is op het punt, om haar zijnen toomloozen bloeddorst ten offer te wijden, toen de vierjarige BERTHA, op het angstgeschreeuw der menigte toegesneld, den feesttempel binnen ijlt, den vertoornden Koning der dieren met beide armen om den hals grijpt en hem, op smeekenden toon, toeroept: « Niemand kwaad doen, mijn lieve leeuw! Niemand kwaad doen!" Onder het uiten dezer bede drukt het lieftallige meisje haar blondlokkig voorhoofd op het voorhoofd van het schrikwekkend dier; terwijl hare tranen de wangen van den in toorn ontvlamden leeuw bevochtigen.

Op het zien van het beminnelijke wicht, veranderd de moordzuchtige leeuw terstond in een lam; de sterke woudvorst onderwerpt zich aan den wil van een teeder menschelijk wezen, en de vierjarige BERTHA brengt hem, zonder het minste tegenstreven, weder gedwee naar zijn hok.

Verwondering en verbazing grijpen nu al de aanwezigen aan; terwijl Keizer RUDOLF, deze gebeurtenis als een gunstig voorteeken voor Oostenrijk beschouwde, welks beschermgeest het, ten allen tijde, op gelijke wijze, zou redden, wanneer onvoorziene rampen en gevaren het bedreigden.

Maar van waar die gehoorzaamheid, die onderwerping van den ongetemden Koning der dieren aan den wil van een vierjarig kind? Dit raadsel loste BERTHA's vader, de slotvoogd, den vragenden op. Reeds met haar tweede jaar had BERTHA eene bijzondere genegenheid voor den leeuw opgevat, welke genegenheid, met het ontwikkelen harer ligchaamskrachten en zielsvermogens, aanmerkelijk had toegenomen. De leeuw had, van zijnen kant, ook altijd eene allerzeldzaamste goedhartigheid jegens haar ten toon gespreid, en verwisselde, in haar bijzijn, zijne aangeborene woestheid met buigzame lammeren zachtheid.

De Keizer, dit hoorende, gaf BERTHA den leeuw ten geschenke: haar de volgende woorden toevoegende: » Teederheid vereenigt zich hier met kracht; maar de sterke huldigt de zwakkere. Gij zult daarom, van dezen dag af, voortaan den naam van Leeuwenbruid dragen, tot dat de teedere ranken van uw zielsgevoel zich eenmaal om eenen edeler' stam slingeren!"

Twaalf jaren vervlogen na dit merkwaardig voorval; en met elke nieuwe lente ontwikkelde BERTHA nieuwe schoonheden naar ligchaam en geest. Zij was eene lelie in ziele reinheid; eene bloeijende roos in uiterlijke bevalligheid.

Het vriendschapsverbond, dat BERTHA in kindschen leeftijd met den Koning der dieren had gesloten, verkreeg met het toenemen harer jaren meer vastheid en wederkeerige gehechtheid.

Maar naauwelijks had zij haar zestiende jaar ten einde gebragt, of de kennismaking met een' hopman der Keizerlijke ruiterij, die haar bij zijn oponthoud in Weenen had gezien, en, op haar' eersten aanblik, in reine liefde voor haar was ontvlamd, gaf aan de geschiedenis hares levens eene geheele andere wending. Het krijgshaftig, mannelijk voorkomen van den welgevormden held; maar vooral zijne beminnelijke inborst, boezemden BERTHA spoedig eene gelijke mate van hartelijke genegenheid in.

De tijd was nu gekomen, dat zij den titel van Leeuwenbruid zou afleggen en de ranken van haar zielsgevoel zich om eenen edeler' stam zouden slingeren. Hare ouders zegenden het verbond der geliefden, wier verloving binnen weinige weken zou gevierd worden.

De genoegelijke gewaarwordingen, welke de ziel van het bekoorlijke meisje thans onafgebroken beheerschten, en de veelvuldige toebereidselen voor haar bruiloftsfeest en voor haar vertrek naar elders, deden inmiddels hare gehechtheid aan den Leeuwenbruidegom merkelijk verflaauwen. Zoodra zij echter bemerkte, dat het verminderen harer bezoeken en het verminderen harer liefkozingen eene buitengewone treurigheid bij het, zoo naauw aan haar gehechte, dier had doen ontstaan, kon zij hare tranen niet wederhouden, en haastte zij zich, om die treurigheid door verdubbeling van genegenheid te doen verdwijnen.

Eindelijk echter brak de gewenschte dag harer verbindtenis met den geliefden krijgsheld aan; en ging BERTHA in haar sierlijk wit bruidsgewaad met eenen mirthekrans om het hoofd, als eene hemelschoone lentebloem, voor het laatst door den rozentuin van het slot naar den wilde dierengaard, om afscheid van den getrouwen vriend harer kindschheid te nemen, eer de huwelijksring aan hare hand het verbond der echtelijke liefde voor eeuwig bezegelde.

Met diep gevoel trad BERTHA het verblijf van den leeuw binnen, omhelsde hem voor de laatste maal en nam, bijna stikkende in hare tranen, in de teederste bewoordingen, afscheid van den speelgenoot harer jeugd. Daar fonkelt op eens een ongewoon vuur in de oogen van den leeuw, — zijn staart kronkelt zich als eene slang over zijnen rug: een weeklagend gebrul weergalmt langs de wanden van zijn verblijf, zijne woede klimt van oogenblik tot oogenblik.

De dieren oppasser, deze plotselinge en ongewone karakterverandering van het dier ontwarende, smeekt de nog niets kwaads vermoedende bruid, om het leeuwenhok terstond te verlaten. BERTHA zoekt den toorn van het dier door liefkozingen en roerende toespraken te bedaren; — geeft eindelijk gehoor aan den goeden raad van den oppasser en wil zich verwijderen. Maar neen! dit gedoogt de leeuw niet; met nog vreesselijker gebrul springt hij tegen de deur van zijn hok op, om haar den uitgang te beletten: te beletten, dat zij eens anders eigendom worde.

Nu wordt haar toestand allergevaarlijkst. Te vergeefs zijn hare pogingen ter ontkoming, noch liefkozingen noch list baten haar. Een aantal slotbewoners, snelt op het geroep van den dieren oppasser toe, om de ongelukkige te redden; ook haar bruidegom ijlt, ter harer verlossing aan.

Bij den aanblik dezes moedigen jonglings, die met uitgetogen degen het leeuwenhok wil binnendringen, klimt de woede van het dier ten hoogsten top; en, eer het iemand kan verhoeden, werpt hij de doodelijk ontstelde bruid op den grond, brengt haar met zijne scherpe tanden eene diepe wonde onder de linkerborst toe, en het uit die doodelijke wonde stroomende bloed hervormt haar sierlijk bruidsgewaad op eens in een afzigtelijk doodskleed.

Van degen- en dolksteken doorboord zinkt de leeuw naast de stervende Leeuwenbruid neder, en de tot wanhoop gebragte jongeling, van het toppunt zijns geluks in een afgrond van smarten neergeworpen, vangt knielende aan de zijde zijner stervende geliefde, den laatsten ademsnik van hare lippen; terwijl hij met eenen duren eed zweert, zich nimmer eene andere gade te zullen kiezen.

Met een verslagen hart ontvlugt hij voor altijd het Vorstelijk lustslot, nu in een akelig sterfhuis veranderd, en wegkwijnende van rouw vereenigt de dood hem binnen korten tijd met zijne aangebedene bruid.

PUBLIEKE VEILINGEN.

Ter Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer.

Woensdag, den 25sten Junij 1834.

1.) Het Huis en Erf, gelegen aan de Voorstad Zeelandia, aan de Groote Rijweg, L^e. A. N°. 10, *f* 1625. — G. C. Fuchs.

SCHEEPSTIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 23sten dezer, het Schip *de Zorgvuldigheid*, Kapt. J. J. BROUWER qq., naar Amsterdam; lading: 351 vaten Suiker, 38 balen schoone Katoen en 5 balen Kakao.

ADVERTENTIEN.

UITGAANDE REGTEN.

De *Administrateur van Financien*, brengt ter kennis der daarbij belanghebbenden, dat de prijzen, waarnaar de *Uitgaande Regten*, der gedurende het *derde* Kwartaal dezes Jaars, dezer Kolonie uit te voeren Producten als, zullen geheven worden, is bepaald volgt:

Van de Suiker op (6½) *Zes en een halve* Centen per pond.

» » Heele Koffij op (30) *Dertig* Centen per pond.

» » Gebroken Koffij op (15) *Vyftien* Centen per pond.

» » Schoone Katoen op (35) *Vijf en Dertig* Centen per pond.

» » Vuile Katoen op (17) *Zeventien* Centen per pond.

» » Kakao op (10) *Tien* Centen per pond, *Amsterdamsch gewigt.*

Paramaribo, den 24 Junij 1834.

De Administrateur voornoemd,

CH. LEERS.

(27978) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op HEDEN den 27sten Junij 1834, des morgens *negen* uren, ter Kasteleinije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Den BOUTGROND *VALKENBURG* en den GROND *MIJN HOOP*, met alle daarop staande GEBOUWEN, volgens inventaris; gelegen in de *Corowinakreek*, tusschen den Grond *la Liberté* en de Post *la Republiek*; aankomende JOHANNA MARIA KLASEN.

Paramaribo, den 27 Junij 1834.

(27986) Op HEDEN NAMIDDAG, ten *vier* uren, publieke *VENDU*, ter *Nieuwe Wees-, Karelsche en Onbeheerde Boedels Kamer*, van MEUBELAIRE GOEDEREN, SLAVEN, enz., enz.

Paramaribo, den 27 Junij 1834.

C. A. VISCO,

2de Commies.

PARNASSIJNS der *Nederlandsche Portugeesche Israelitische Hoofd-Synagoge*, maken aan de Ledematen hunner Gemeente bekend, dat het *Cohier van Finta* of onvrijwillige belasting over het loopend jaar, en betaalbaar in de maand September e. k., van heden af tot en met den 10den Julij h. a., uitgezonderd des Zaturdags en Zondags, van des morgens 8 tot 10 uur, ten huize van den Ontvanger, den Heer Mos. NAHAR, ter *visie* is liggende, kunnende de zoodanige die eenig reden van bezwaar daartegen vermeenen te hebben, zich schriftelijk deswegens aan het Collegie van Parnassijns, gedurende het hier boven bepaalde tijdvak, mogen adresseren.

Paramaribo den 24 Junij 1834.

De Secretaris van Parnassijns voornd.,

M. C. NASSY.

(27989) Na herhaalde ziekten overleed in den nacht, tusschen den 17den en 18den Junij jl., tot ons innig leedwezen, onze waarde en hooggeachten Vriend, de WelEd. Gestrengen Heer ADOLPH HEINRICH ZSCHUSSCHEN, in leven Oud Chirurgijn Majoor en Practiserend Geneesheer en Heelmeester alhier; in den ouderdom van *Acht en Vijftig* jaren, *eene maand* en *vijf dagen.*

Wij geven van dit voor ons zoo droevig sterfgeval kennis, zoo aan onze, als aan des Overledenen talrijke Vrienden en Bekenden; van wier hartelijke deelneming wij ons ten vollen overtuigd houden.

Paramaribo, den 20 Junij 1834.

C. VALLÉE.

Mede voor mijne Moeder en Zuster.

(27974) ALGEMEENE VERGADERING van het Kollegie *DE VEREENIGING*, op Zaturdag den 28sten dezer, des avonds te *acht* uur.

Paramaribo, den 25 Junij 1834.

COBLIJN,

Secretaris.

(27706) De ondergeteekende, *Verzamelaar van voorwerpen der Natuurlijke Historie van 's Rijks Museum der Nederlanden*, biedt aan eene somma van *f* 25 tot *f* 50 aan dengenen die hem de groote Surinaamsche *AREND*, zoo weinig geschonden bezorgt, dat men dezelve zijne natuurlijke gedaante kan wedergeven; — en dezelfde premien van *f* 25 voor de zoogenaamde *TAMANOA* en de *WATRA-DAGO*; — en houdt zich voor de toezending van alle andere voorwerpen aanbevolen.

H. H. DIEPERINK.

Zegt het verder.

(27716) Op aanstaande Vrijdag, den 4den Julij e. k., zullen de gezamenlijke Erfgenamen van den Boedel wijlen P. DE LA PARRA Jr., door den Vendumeester M. A. KEIJSER, bij Publieke Veiling aan den meestbiedende doen verkoopen:

Den GROND *WINTSORFOREST*, met de daarop staande GEBOUWEN, enz.

Den GROND *SARA'SLUST*, beiden gelegen aan de rivier *boven Saramacca*, tusschen den Gronden *Libanon* en *Haarlem.*

Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen alhier aan *Paramaribo*, aan de *Groote Dwarsstraat*, bekend onder Lª. D. Nº. 711, allen aankomende voormelden Boedel; en zulks op de conditien en voorwaarden voor een iegelijk ter *visie*, ten kantore van den Vendumeester voornoemd.

Paramaribo den 24 Junij 1834.

(27971) De ondergeteekende zal op Donderdag den 3den Julij e. k., des morgens om *negen* uren, ten huize van- en door den Vendumeester J. E. LYONS, publiek doen verkoopen: De NALATENSCHAP van wijlen Mejufvrouw JUDITH DE GRAAFF, bestaande in: Vrouwen Kleederen, Tafelgoed, gouden en zilveren Sieraden, enz., zijnde deze Goederen één dag vóór de Vendu, bij voornoemden Vendumeester te bezigtigen.

Hij verzoekt tevens ook de Crediteuren van voormelden Boedel zich bij hem als zoodanig bekend te maken, ten einde bij accoord bevinding, betaling te erlangen.

Paramaribo, den 25 Junij 1834.

J. L. KARSSEBOOM *qq.*

Te Koop bij DUBUS & FUCHS:

Supra fijne Rogge- en Tarwemeel; versche Kommando Beschuit; vaten Haring en Mackrelen; dito Bakkeljauw; white pine Planken; pitch pine dito van 1¼, ⅝ en 2 dms.; Spermacete Kaarsen en Olie; Smeerkaarsen; Molensmeer; Vleesch en Spek; Pek; Teer; Harpuis; vaten Tabak; Negerpijpen; Amerikaansche en Marseliaansche Zeep; Russisch geteerd Touw (differente dikte); vaten Zout; vaten Rijst; vaten Haver; patent-, raap en lijn Olie; zoete Olie in manden van 12 fleschen; aangemaakt Witlood; Verfkwasten van differente soorten; timmer- en gemalen Krijt; gemalen Potlood; Houwelen; geelhechte en dul Houwers; balast-, modder en ijzeren Schoppen; rood koperen Suiker Lepels en dito Schuimers; Koperdraad Zeeften; Suiker- en Metselkalk en Cement; Nok- blaauwe Plavuizen en Mopsteenen; Nokpannen; Slijpsteenen; Champagne en Muscaat Wijn; Vin de Grave; St. Estephe Medoc in kistjes van 12 flesschen; fijne Likeuren in soorten; Ingelegde Vruchten; dito dito in brandewijn; Maccaronie en Vermicelle; conjac en witte Brandewijn in vaten en damejeanen; versche Olijven; Pruimen in kistjes; Broodsuiker; halve kannen Seltserwater in manden; groene en zwarte Thee; dames-, heeren-, jongens-, meisjes- en kinderen Schoenen; fijne mans en jongens Hoeden en Petten.

In Blik:

Zalm; Ganzenbouten; Varkenspootjes de Sardine; de Cepes; Gras double; ca Lait, enz., enz.

Best afgesnedene Schrijf- en Postpapier; Ouwels in blikke doozen. (2798[illegible])

(27988) Aangebragt per Kapts. SPIEGELBERG en TJEBBES:

Beste Meiboter; opregte Engelsche Mosterd; alsmede eene aanzienelijke partij *STUKGOEDEREN* in soorten en van *MODEWAREN* naar de *allerlaatste* smaak, enz., enz.; bij

M. J. COSTER.

M. Abrahams

heeft per de laatst gearriveerde Schepen ontvangen:

Een assortiment mans-, jongens-, wellington-, kleed-, pomp- en stiften Schoenen; vrouwen-, meisjes- en kinderen Schoenen en Laarzen; Zijde Doeken en Schwals; Dames Kleeden; meisjes Strohoeden; Handschoenen; O. I. Katoenen Calico's; Shirting; gemaakte Rokken en Jassen; water-, wijn- en soopjes Glazen; fijne roode-, madera- en rhijn Wijnen; Likeuren; Boter; kazen; Hammen; patent en zoete Olie; wijn Azijn in pullen; Jenever; Brandewijn; Bier; Joosjes Thee; Verfwaren, en vele andere Goederen meer. (27703)

SCHEPEN IN LADING.

Naar Amsterdam:

Het gekoperd Fregatschip Godefrida, Kapt. H. Wittebol qq. — Adres bij J. B. Louzada Jr. Sluit 7 Julij.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Noord Holland, Kapt. H. S. Ruijl. — Adres bij Gebr. Rijse. — Sluit 7 Julij.

Het nieuw getimmerd Tweedeks Fregatschip Susanna Maria, Kapt. J. F. Spiegelberg. Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 10 Julij.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Surinaamsche Vriend, Kapt J. A. de Lang. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 22 Augustus.

Het Schip de Jonge Lodewijk Anthorie, Kapt. R. Tjebbes. — Adres bij J. L. Gollée. Sluit 25 Julij.

Naar Boston:

De Nd. Am. Brik Faverite, Kapt. James Rowe. — Adres bij J. M. Samson.

Naar Gloucester:

De Nd. Am. Brik Cadet, Kapt. Wm. Grove. Adres bij de Wed. van Praag. — Sluit 1 Julij.

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.